

Edmund Mazur

Obchody 40-lecia Polski Ludowej w adwokaturze

Palestra 28/11(323), 12-15

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

szająca odpowiedzialność tej zbiorowości za społeczne rozwiązywanie własnych spraw. Jest to więc instytucja pomyślana w interesie całego społeczeństwa. Im bardziej bowiem poszczególni obywatele czy zbiorowości będą czuły się odpowiedzialne za rozwiązywanie problemów w ramach społecznego podziału pracy im powierzonych, im szerzej będą to czyniły w ramach określonych struktur społecznych, tym lepiej będzie funkcjonować państwo jako całość i tym pełniej konstytucyjna zasada uczestnictwa obywateli w zarządzaniu sprawami państwa znajdzie swoje odbicie (por. moją wypowiedź zamieszczoną w „Słowie Powszechnym” nr 66 z 24.V.1982 r.).

Innymi słowy, adwokatura została powołana po to, aby w ramach i na podstawie przepisów prawa, w zakresie jej wyznaczonym, przyczynić się do pełnego przestrzegania prawa, jej samorząd zaś został dlatego wyposażony w szereg uprawnień o charakterze publicznym, żeby lepiej i skuteczniej wykonywany był zawód. Taka jest racja i istota samorządu legitymowanego przez państwo. Jeśli ktoś tego nie rozumie lub o tym zapomina, to nic dziwnego, że nie odróżnia miejsca modlitwy od miejsca obrad organów adwokatury. Mądra ewangeliczna zasada głosi przecie: „Co boskie — Bogu, co cesarskie — cesarzowi”. Nierozumienie tych prawd powoduje, że podejmuje się próby poprawiania i uzdrawiania innych, a uchyla od rozwiązywania spraw własnych.

Mówimy często, że historia jest nauczycielką życia. Z tego słusznego twierdzenia należy jednak wyciągać praktyczne wnioski. Lepiej poznawać historię, pełniej ją wykorzystywać, aby nigdy nie trzeba było płacić ceny własnej niefrasobliwości lub braku wyobraźni. Czas emocji, łatwych uproszczeń, czasem wręcz demagogii — jak się zdaje — już minął, choć można dostrzec, że nie dla wszystkich.

Oby więc minął dla wszystkich i bezpowrotnie. Nadszedł bowiem czas realizmu politycznego, w którym zbiorowa mądrość powinna owocować zbiorową rozwagą w podejmowaniu decyzji. Samorządności nie da się zadekretować, trzeba jej się nieustannie uczyć i mądrze ją realizować. Trzeba ją realizować zarówno wtedy, gdy czas po temu sprzyja, ale i wtedy, gdy jest niekorzystny. Nie na zasadzie pozyskiwania popularności łatwymi poglądami, ale na zasadzie kształtowania poglądów o trwałym charakterze, opinii rozumnych, dostrzegających miejsce i rolę adwokatury w socjalistycznym porządku prawnym. Hart ducha i mądrość, odwaga i roztropność — to przymioty potrzebne nie tylko na zewnątrz środowiska, ale i wewnątrz tego środowiska. Wielki poeta starożytności mądrość tę wyraził słowami:

Quidquid agis prudenter agas et respice finem.

Nic dodać, nic ująć — po prostu rozumieć i stosować.

OBCHODY 40-LECIA POLSKI LUDOWEJ W ADWOKATURZE

Już na wiosnę br. Prezydium NRA postanowiło uroczystie obchodzić 40-lecie Polski Ludowej. Powołano specjalny komitet obchodów, który opracował szczegółowy program tej uroczystości.

Dnia 15.IX.1984 r. delegaci polskiej adwokatury oraz członkowie Naczelnej Rady Adwokackiej i zaproszeni goście spotkali się w Warszawie, aby uroczystie zamianifestować swoją wolę obchodów 40-lecia Polski Ludowej. Uroczystość rozpoczęto od złożenia wieńców na płycie grobu Nieznanego Żołnierza oraz pod tablicą honorową ku czci adwokatów poległych w drugiej wojnie światowej.

Po złożeniu wieńców zebrani udali się do galerii rzeźb w Starej Pomarańczarni

w Łazienkach, gdzie odbyło się uroczyste spotkanie. Uroczystość otworzyła Prezes NRA poseł adw. Maria Budzanowska, która powitała przybyłych oraz dostojnych gości. Na spotkanie przybyli: Zastępca Przewodniczącego Rady Państwa prof. Kazimierz Secomski, zastępca kierownika Wydziału Administracyjnego KC PZPR dr Wiktor Grzelec oraz pracownik tegoż wydziału mgr Tomasz Surawski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości mgr Zdzisław Jędrzejczak oraz naczelnik Wydziału sędzia Jerzy Kiełbowicz, wiceprzewodniczący Rady Krajowej PRON adw. Andrzej Elbanowski, przedstawiciel NK ZSL Marian Skrok, przedstawiciel CKSD Stanisław Sztołc, Prezes Sądu Najwyższego sędzia Jan Żak, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego doc. Adam Zieliński, zastępca Szefa Głównego Zarządu Politycznego WP i Naczelny Prokurator Wojskowy pułkownik Henryk Kostrzewa, zastępca Prezesa Izby Wojskowej Sądu Najwyższego pułkownik Andrzej Kaszycki.

Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej poseł adw. Maria Budzanowska, otwierając uroczystość, podkreśliła jego wagę i wskazała na ściśle zespolenie interesów adwokatury z zadaniami Państwa, prawa i socjalistycznej praworządności. Następnie odczytała list gratulacyjny od Przewodniczącego Krajowej Rady PRON Jana Dobraczyńskiego (tekst listu drukujemy wyżej — *Red.*).

Referat okolicznościowy wygłosił poseł, Prezes ZPP i były wieloletni Prezes NRA adw. dr Zdzisław Czeszejko-Sochacki (tekst referatu drukujemy wyżej — *Red.*).

Następnie odczytano uchwałę Rady Państwa z dnia 7.IX.1984 r., w której za wybitne zasługi w pracy zawodowej i działalności społecznej odznaczono 37 osób odznaczeniami państwowymi, oraz uchwałę Rady Państwa z dnia 22 lipca 1984 r., w której za całokształt zasług położonych w długoletniej, wyróżniającej się pracy zawodowej oraz działalności społeczno-politycznej odznaczono 62 osoby Medalem 40-lecia Polski Ludowej. Aktu dekoracji dokonał Zastępca Przewodniczącego Rady Państwa prof. Kazimierz Secomski.

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski otrzymali:

Józef Blacha z Lublina, Ireneusz Boliński z Białegostoku (adw. I. Boliński otrzymał odznaczenie w roku ubiegłym, ale był dekorowany właśnie w tym dniu — *Red.*), Władysław Doleżał z Warszawy, Lesław Dołycki z Opola, Antoni Iwanowski z Opola, Bronisław Koch z Bydgoszczy, Stanisław Lipowski z Opola, Maksymilian Maciejewski z Oleśnicy, Henryk Pietrasiuk z Olsztyna, Hieronim Rawa z Gliwic, Zbigniew Sobczyński z Opola.

Złoty Krzyż Zasługi otrzymali:

Tomasz Bartczak z Warszawy, Alicja Glińska z Opola, Przemysław Helsztyński z Warszawy, Teofil Hywel ze Strzelc Opolskich, Piotr Kalinowski w Pułtuska, Leon Kasperski ze Słupska, Aleksander Niezabitowski z Katowic, Zenon Pietraszko z Lublina, Stanisław Wasiekowski z Wałbrzycha, Kazimierz Węgrzyn z Wałbrzycha, Witold Wołowski z Sopotu, Maria Krystyna Wyczałkowska z Płocka, Jerzy Zdziebkowski z Rudy Śląskiej.

Srebrny Krzyż Zasługi otrzymali:

Janina Baraniak z Warszawy, Lidia Anna Białkowska z Bydgoszczy, Jerzy Bronisz z Wałbrzycha, Barbara Cetnarowska z Nysy, Tadeusz Czyjt z Bolesławca, Leszek Frączak z Warszawy, Maria Grohman z Rybnika, Eleonora Henrykowska z Warszawy, Zofia Karska z Warszawy, Piotr Kołakowski z Ciechanowa, Franciszek

Krauze z Chojnic, Edmund Sobol z Warszawy, Wiesław Szczepiński z Warszawy, Aleksander Zwierzchowski z Warszawy.

Medal 40-lecia Polski Ludowej otrzymali:

Marian Anczyk z Krakowa, Stefan Askanas z Płocka, Stanisław Baranowski z Wałbrzycha, Witold Bayer z Warszawy, Jerzy Biejat z Warszawy, Czesław Bielicki z Kołobrzegu, Waclaw Błoński z Radomia, Ireneusz Boliński z Białegostoku, Kazimierz Buchała z Krakowa, Zdzisław Czeszejko-Sochacki z Warszawy, Zbigniew Czernski z Warszawy, Jan Czyżewski z Lublina, Józef Czyżewski z Szczecina, Alfred Dreszer z Łodzi, Maciej Dubois z Warszawy, Czesław Dużyński z Zielonej Góry, Andrzej Dzieciotł z Katowic, Andrzej Elbanowski z Poznania, Jerzy Ferfet z Warszawy, Jerzy Gniewiewski z Warszawy, Stanisław Gołata z Gdańska, Wojciech Gryczewski z Olsztyna, Wiesław Grzegorzczak z Rzeszowa, Adam Gutowicz z Opola, Jerzy Jasiński z Opola, Wiktor Kalka z Torunia, Aleksander Kiwerski z Warszawy, Witold Knoppek z Poznania, Stefan Kosiński z Krakowa, Tadeusz Kowalewski z Płocka, Andrzej Kozanecki z Warszawy, Józef Kuczyński z Warszawy, Józef Lipiec z Częstochowy, Kazimierz Łojewski z Warszawy, Roman Łyczywek ze Szczecina, Stanisław Maciejewski z Poznania, Zbigniew Maciejewski z Łodzi, Stanisław Marchwicki z Warszawy, Andrzej Marcinkowski z Poznania, Stefan Mizera z Warszawy, Jerzy Ostafil z Krakowa, Karol Pędowski z Warszawy, Katarzyna Piasecka-Strużak z Wrocławia, Halina Piekarska z Warszawy, Ryszard Podlipniak z Kielc, Witold Powichrowski z Białegostoku, Lesław Runge z Poznania, Feliks Sadownik z Siedlec, Franciszek Sadurski z Warszawy, Włodzimierz Sajdak z Warszawy, Tadeusz Sarnowski z Warszawy, Bogdan Schmidt z Łodzi, Jerzy Sieklucki z Bielska-Białej, Zygmunt Skoczek z Warszawy, Jerzy Skorzyński z Radomia, Edward Soroko z Zielonej Góry, Leon Taylor z Poznania, Jacek Wasilewski z Warszawy, Stanisław Wielgus z Katowic, Stefan Wurzel z Warszawy, Franciszek Wysocki z Bydgoszczy, Zygmunt Ziemia z Wrocławia.

Prezydium NRA uchwałą z dnia 16.VIII.1984 r. przyznało odznaki „Adwokatura PRL” 52 adwokatom. Aktu dekoracji dokonali wiceprezesi Naczelnej Rady Adwokackiej Jerzy Biejat i Kazimierz Łojewski.

Złote odznaki „Adwokatura PRL” otrzymali:

Marian Anczyk z Krakowa, Stanisław Baranowski z Wałbrzycha, Lucjan Boczkowski ze Szczecina, Karol Bodziony z Katowic, Waclaw Błoński z Radomia, Jan Ciechwierz z Warszawy, Mieczysław Drozdowicz z Warszawy, Piotr Głados z Opola, Emil Górnicki z Rzeszowa, Michał Grzegorzewicz z Poznania, Paweł Hatowski ze Szczecina, Stefan Hofman z Poznania, Stanisław Janikowski z Wrocławia, Paweł Kalisz z Olsztyna, Wanda Kamińska z Warszawy, Stanisław Kmera z Koszalina, Witold Kotowski z Łodzi, Andrzej Kubas z Krakowa, Franciszek Kustos z Katowic, Mieczysław Lato z Kielc, Jerzy Mączewski z Warszawy, Edward Muszalski z Warszawy, Henryk Nowogródzki z Warszawy, Ludwik Ochwat z Rzeszowa, Augustyn Ostafil z Rzeszowa, Zdzisław Puniewski z Wrocławia, Zofia Rudziewicz z Warszawy, Ferdynand Rymarz z Lublina, Witold Sarnowicz z Katowic, Jerzy Skorzyński z Radomia, Alojzy Szatkowski z Torunia, Bogdan Schmidt z Łodzi, Mieczysław Szkutnik z Rzeszowa, Stanisław Śniechórski z Warszawy, Maria Toczkowska z Katowic, Zdzisław Węgliński z Warszawy, Włodzimierz Wielgus z Katowic, Stefan Wurzel z Warszawy, Witold Zapalowski z Kielc, Witold Zimmer z Lublina.

Srebrne odznaki „Adwokatura PRL” otrzymali:

Edward Bursztyń z Bielska-Białej, Jerzy Gąsiorowski z Płocka, Irena Kaszyń-

ska-Bielawska z Bydgoszczy, Tomasz Kędzierski z Warszawy, Jerzy Klewin z Warszawy, Zdzisław Kuczma z Bydgoszczy, Konrad Kulpa z Bydgoszczy, Wojciech Rogoziński z Opola, Stanisław Synowiec z Krakowa, Wiesław Szczepiński z Warszawy, Albert Zarach z Koszalina, Krzysztof Zmudziński z Wałbrzycha.

Po zakończeniu dekoracji — w imieniu odznaczonych serdeczne podziękowania dla Rady Państwa i Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej złożył adw. Ireneusz Boliński.

Po części oficjalnej zebrani wysłuchali recitalu fortepianowego w wykonaniu Marty Gozdeckiej oraz spotkali się na gruncie towarzyskim w Klubie adwokata Warszawskiej Rady Adwokackiej.

Redakcja składa odznaczonym serdeczne gratulacje.

Edmund Mazur

JERZY SIEKLUCKI

GŁOS DZIEKANA RADY ADWOKACKIEJ NA TEMAT KORPORACJI ZAWODOWEJ *

Wygłoszone na Zgromadzeniu członków i delegatów Izby bielskiej przemówienie dziekana adw. dra Jerzego Siekluckiego w dniu 26 maja 1984 r. zawiera tak cenne uwagi na temat działalności samorządowej w adwokaturze, że w pełni zasługuje na publikację (we fragmentach).

Redakcja

„(...) chciałbym poruszyć kilka zagadnień natury ogólniejszej, dotyczących nas jako korporacji zawodowej oraz dotyczących nas jako grupy tworzącej Izbę Adwokacką Bielską.

Obecna kadencja zapoczątkowana w ubiegłym roku nie jest łatwa. Na takie określenie składają się następstwa wydarzeń polityczno-społecznych i ekonomicznych ostatnich lat, jakkolwiek w jakimś zakresie może to dotyczyć również wcześniejszego okresu. Następstwa te są różnorodne, pozytywne i negatywne, objawiające się zarówno w naszym wewnętrznokorporacyjnym życiu, jak i wywierające skutki na zewnątrz przez kształtowanie naszej sytuacji w Państwie i społeczeństwie.

Mamy za sobą półtoraroczny okres obowiązywania i stosowania przepisów nowego prawa o adwokaturze. Nie jest to okres wystarczający do wnioskowania o pełnej jego wartości. Wystarczający jest on jednak o tyle, żeby zdać sobie sprawę z głównych pozytywów i negatywów tego prawa i wydanych dla jego realizacji norm wykonawczych. Trudna jest jednak taka ocena. Wyraźnie różnią się poglądy

* Z przemówienia dziekana Okręgowej Izby Adwokackiej adw. dra Jerzego Siekluckiego na Zgromadzeniu członków i delegatów Izby bielskiej w dnia 26 maja 1984 r.